

A asszony becsülete

Történt egyszer, hogy volt egy házaspár. Az ember a mezőre járt, az asszony otthon végezte a dolgait. De az ember már megsokallta, hogy mind ő jár a mezőre, úgyannyira, hogy kezdte felhánytorgatni az asszonyt:

- Én milyen nehezen dolgozgatok a mezőn, te meg csak itthon lélázol!

Máskor megint: ő nagyon el van fáradva.

- De könnyű neked, mert te csak itthon, semmivel töltöd a napokat!

Ekkor az asszony elhatározta, hogy nem hallgatja ezeket a szemrehányásokat, megyen ő a mezőre, kapálgat ő, amennyit tud, s ahogy tud.

Az is történt. Reggel felkészül, a hátán kapa, tarisznya, a keziben korsó víz, s visszazól az urának:

- Na, maradj itthon, végezd az asszony kötelességit. Én megyek, kapálok. Máma kenyeret kell sütni, ott van a kicsi tejfel, keverd ki vajnak! Ott a kotló a csirkékkel, vigyázz, el ne vigye a kánya! Egy kotló meg van ültetve, ott van az ágy alatt. Vigyázz, maga idejében vedd le, egyék, igyék, ne törje össze a tojásokat!

Szóval elment. Örvendett az ember, hogy elment az asszony. Átül a csizmadiához, egy kicsit pipázgassanak együtt, mert kettő több füstöt gyúr ki, mint egy.

Na, pipázgatnak egy darabig. Akkor veszi észre, hogy biza telik az idő, mindjárt dél van. Még se kovászt nem csinált, se semmit, de hát kenyeret kell sütni. Akkor megyen hamar haza. De amíg el nem ment hazunnét, összekötötte egy cérnával a csirkéket, az egészet egybe, nehogy elvigye őket a kánya, hogy evvel ne legyen baj. Na, arra már ügyel a cérnaszál!

De mire hazaért, egyetlen csirke se volt, mert a kánya csak egyet akart elvinni, de össze voltak kötve, mind elvitte.

Akkor mit csináljon? Már most kellene szitálni, ki kellene keverni a tejfelt. Nekikezd szitálni. Veszi a tejeles fazekat, amíg szitál, egy kendővel fülinél fogva felköti a farára. Legalább amíg szitál, mind verődik, verődik, úgymint kiverődik a tejfel. Na, de már kell dagasztani! Csak ott van, verődjék a tejfel!

Most megyen, hoz egy kicsi vizet, most még kell menjen, hozzon egy kicsi lisztet. Amíg sietve ment, egyszer csak az ajtófélfába beléütődött a fazék, széjjelment, lefolyt a tejfel az egész farán, mindenin. S akkor az is semmibe lett, a tejfelkavarás. Na, már most hamar dagasszon, legalább a kenyérből legyen valami, mindjárt este van! Felvegyíti úgy, ahogy tudja azt a kis tésztát, gyengén meghevítette a kemencét, bévetette a kemencébe a kenyeret. Bétapasztja jól a száját. Akkor jut eszibe: jaj, a kotló ott az ágy alatt, nem látta el a tojásot! Bújik oda, hogy lássa. Futkosott addig, hogy összeszedett vagy húsz tojást, bele egy kosárba, s úgy szépen csendesen reá ereszkedett. Reáült, hogy ha már kotló nincsen, kikölti ő.

Este van, megyen haza az asszony. A földön megbotlik a tejeles fazék darabjában.

- Jaj, né, mi van itt!

A tejfel elfojva. Na, ez már baj! Nézi a kotlót, nincsenek a csirkék. Néz bé a kemence szájába, nyitja meg, kell hogy nyomja vissza, mert folyik a tézta belőle. Na, ez is tönkre van téve! Kiáltja:

- Hol vagy, te? Hol vagy, te?

- Kloty, kloty, kloty.

- Te ember, hol vagy? Mi van itt?

- Kloty, kloty, kloty.

Néz bé, hát ott van az ágy alatt, a tojásot ül.

- Ó, te szerencsétlen, mit csinálsz?

- Hát mit csináljak? Egyiket elvitte a kánya, a másik összetörte a tojást. Felvállalom én, keservesen kiköltöm én ezt.

Felállott végül az ember, de bezzeg megbecsülte aztán az asszonyt! Akkortól meglátta, hogy mi rengeteg feladata van az asszonynak. Ami tisztogatás, takarítás, kenyérsütés, az mind az ő kényelmit is szolgálja.

Soha nem hánytorgatózott azontúl, hanem megbecsülte, s boldogul éltek máig is, ha meg nem haltak.